

Cele două pietricele albastre

Două pietricele, cam de mărimea unei castane, zăceau în prundișul unui vesel pârâu de munte. Se aflau laolaltă cu celelalte pietre de acolo, unele mai mici, altele mai mari, dar erau diferite de toate celelalte, pentru că erau albastre. Când soarele le dezmiarda cu razele sale, ele străluceau de parcă ar fi fost două bucăți de cer căzute pe pământ.

Cele două pietricele știau că sunt cele mai frumoase dintre toate celelalte aflate în pârâu și se lăudau de dimineața până seara:

- Noi suntem copiii cerului!, strigau, când una, când cealaltă, pietrelor obișnuite aflate în preajmă. Noi suntem deosebite!

De fapt erau două pietre arogante, care își petreceau zilele gândindu-se numai la ceea ce s-ar fi întâmplat cu ele când cineva avea să le descopere. Desigur, își spuneau, vom fi puse într-un colier împreună cu alte pietre prețioase, așa cum suntem și noi.

Într-o bună dimineață, pe când razele soarelui se jucau pe luciul apei cristaline, un om s-a aplecat, și-a întins mâna și a cules cele două pietricele albastre. Cele două pietricele erau nespuse de fericite:

- Ura!, au strigat. Am plecat! Ce timpuri bune ne așteaptă! S-au simțit cele mai norocoase pietre din lume. Nu așteptau decât ca visurile lor să se transforme în realitate.

Au fost puse într-o cutie, împreună cu alte pietre colorate. "Rămânem aici pentru puțin timp" și-au spus, fiind sigure de frumusețea și valoarea lor neîndoielnică. Mereu au schimbat cutiile, au fost puse pe cântar și pipăite insistent de mâini aspre. Au rămas în cele din urmă singure, parcă uitate, într-o cutiuță.

Mai târziu o mână le-a luat și le-a așezat cu necuviință pe un zid, în mijlocul altor pietre, pe o suprafață de ciment foarte lipicioasă.

- Hei, fii mai delicat, strigau cele două pietricele albastre, suntem prețioase. Drept răspuns, câte o lovitură de ciocan le-a fixat definitiv.

Revoltate au început să strige:

- Nepricepuților, voi nu înțelegeți cât suntem de importante? Cele două pietricele albastre amenințau, plângeau, implorau. Dar n-a fost de nici un folos. Tot prizoniere în zid au rămas.

Dezamăgirea și amărăciunea le-a întunecat cu reflexe viorii. Timpul trecea încet iar cele două pietricele nutreau un singur gând: să fugă. Dar cimentul era tare și imposibil de convins să le elibereze. Au zărit însă un firicel de apă ce se prelingea pe acolo și l-au rugat: "Strecoară-te sub noi, te rugăm, și desprinde-ne de pe acest zid!" Apa nu s-a lăsat mult rugată. A trecut la lucru și, ușor-ușor, a reușit să se strecoare și să fărâme câte

puțin cimentul. După câteva luni de perseverență cele două pietricele au putut să se miște.

Într-o noapte umedă și rece cele două pietricele au căzut pe pământ, eliberate în sfârșit din acea închisoare insuportabilă.

- Suntem libere au strigat amândouă în culmea fericirii.

Însă, jos fiind, au putut vedea zidul în care fuseseră fixate și nu mică le-a fost mirarea: lumina lunii ce străbătea printr-o fereastră lumina un mozaic superb. Mii de pietricele viu colorate și aurite formau chipul Maicii Domnului. Era cea mai frumoasă imagine pe care cele două pietre o văzuseră vreodată. Dar ceva îi lipsea... Fața, chipul blând și dulce al Maicii Domnului, avea ceva neobișnuit. Părea oarbă, căci îi lipseau ochii. Oh, nu, au exclamat amândouă, dându-și seama de grozăvie. Ele fuseseră tocmai ochii Maicii Domnului.

Își imaginau acum cât de bine se potriveau acolo, cât de frumos trebuie să fi strălucit și cât de mult trebuie să fi fost admirate de oameni. Regretau acum fapta lor nesăbuită dându-și seama ce nechibzuite au fost.

Dis de dimineață a ajuns acolo omul care făcea curățenie în biserică și, din neatenție, a călcat pe cele două pietricele aflate la pământ. Supărat, le-a dat deoparte cu piciorul. Apoi, fiind încă întuneric, nu le-a deosebit bine și le-a strâns cu mătura pentru a le arunca la gunoi împreună cu praful și alte pietre neînsemnate.

Mozaic realizat de eleva
Alexandra Oltean, Târgu Mureș

Fiecare dintre noi este diferit. **Fiecare este unic și irepetabil.** De aceea fiecare dintre noi are ceva de dăruit altora, ceva ce nimeni altcineva nu are. Fiecare are un loc și o misiune ce i-au fost încredințate și de care va trebui să răspundă. **Fiecare este un dar unic al lui Dumnezeu pentru omenire.**